

Γέροντας Αρσένιος Σπηλαιώτης: Για την αγάπη της μητέρας του και της Παναγίας

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Γέροντας Χαράλαμπος Ηγούμενος Ιεράς Μονής Διονυσίου Αγίου Όρους, υποτακτικός οσίου Ιωσήφ Ησυχαστή:

Μια φορά τον ρώτησα τον Γέροντα Αρσένιο Σπηλαιώτη, συνασκητή οσίου Ιωσήφ:

- Γέροντα, όταν έφυγες από τον κόσμο τι απ' όλα κατάλαβες ότι σου στοίχισε;
- Ε, αγαπούσα όλους τους δικούς μου και προ πάντων τα ορφανά αδελφάκια μου. Όμως στην μητέρα μου απέκτησα μια ιδιαίτερη αδυναμία. Ήταν πραγματικά αγία ψυχούλα, αλλά και μια ζωή ζήσαμε μαζί, μ' έπλενε, με σιδέρωνε, με περιποιόταν κλπ. Όταν καμμιά φορά για να με πολεμήση ο πειρασμός την έφερνε στην μνήμη μου, ο πόθος της πήγαινε να μου φάη τα σπλάγχνα.

Αφού λοιπόν βρήκε ο σατανάς φάρμακο να με βασανίζει, τότε τι έκαμα; Σκέφτηκα ότι όσοι αρνηθήκαμε την μάνα μας, στο έξης έχουμε μητέρα την Παναγία μας. Λοιπόν πέφτω κάτω στο έδαφος με φωνές και κλάματα λέγοντας: «Παναγία μου,

τρέξε σε παρακαλώ. Σβύσε μου τον πόθον της μάνας μου. Εσύ είσαι πια μανούλα μου. Δεν θέλω σαρκική μάνα· εσένα και μόνον θέλω, βοήθησέ με.

Λέγοντας όλα αυτά με όλη μου την ψυχήν, τότε μια πύρινη φλόγα με αγκάλιαζε αισθητά και συγχρόνως έμπαινε μέσα μου μια τόσο φλογερή αγάπη προς την Παναγία μας, ώστε όχι μάνα να ξεχνάς, αλλά να σβύνουν όλες οι άλλες γενικά επιθυμίες και μόνον την Παναγία να σκέφτεσαι σαν να ζης και να αισθάνεσαι μέσα σου ένα γλυκύτατον παράδεισον.

Μα άλλο τίποτε δεν λες εκείνη την ώρα παρά μόνο:

«Παναγία μου, Παναγία μου, γλυκειά μανούλα, Παναγία μου· πάρε με τώρα, αυτήν την στιγμήν κοντά σου· σε λαχταρώ· δεν αντέχω τον χωρισμό σου· εσένα ποθώ· εσένα θέλω».

Αυτό μου συνέβη μερικές φορές, διότι για να δοκιμαστούμε μας αφήνει η χάρις ξανά, να παλαίψουμε, αλλά και πάλιν έρχεται.

Έτσι, λοιπόν, τόσο εμάρανε η αγάπη της **Παναγίας** μας τον πόθον της μητέρας μου, ώστε και παρ' όλον ότι πολλές φορές με παρακαλούσε στο γράμμα, «έλα παιδί μου· ας είναι και στην Ουρανούπολιν, βγες να σε δω», δεν την άκουσα. Μετά την Κοίμησιν του Γέροντά μου [του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή στις 16 Αυγούστου 1959], όταν ξανά μ' ενοχλούσεν, τότε σκέφτηκα κι εγώ μια συμβιβαστική λύσιν.

Την γράφω:

«Να βγούμε και οι δυο στην Θεσσαλονίκην, υπό τον όρον ότι θα δεχτής να γινης καλογριά».

Ήξερα ότι η μάνα μου ζούσε σ' όλα τα χρόνια της, πιο αυστηρά από καλογριά γι' αυτό και της άρμοζε το αγγελικό σχήμα. Έτσι κι έγινε. Γύρω στο 1961, βγήκα έξω στην Θεσσαλονίκη, την έκαμα καλόγρια και την ονόμασα Μάρθαν Μοναχήν.

Έκτοτε πάλιν δεν την ξανάδα.

[Ο Γέροντας Αρσένιος Σπηλαιώτης ήταν κατά σάρκα θεός του Γέροντα Χαράλαμπου].

Λεζάντα, από αριστερά: Οι Γέροντες, Ιερομόναχος Χαράλαμπος Διονυσιάτης, Ηγούμενος Ιεράς Μονής Διονυσίου και Μοναχός Αρσένιος Σπηλαιώτης συνασκητής οσίου Ιωσήφ Ησυχαστή.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Μοναχού Ιωσήφ Διονυσιάτη, «Ιερομόναχος Χαράλαμπος Διονυσιάτης, Ο διδάσκαλος της νοεράς προσευχής».

Πηγή: Pemptousia.gr/ Επιμέλεια Στέλιος Κούκος